

[Arbejds- og Socialministeren.]

jeg vil gerne fra dette Sted advare imod — det er ikke sket her i Dag, men det er sket ved andre Lejligheder — den voldsomme Agitation, der med visse Mellemrum sættes i Gang mod Socialkontorerne. Nyordningen fra 1933 var ikke alene praktisk for Administrationen, men var ogsaa til Fordel for den hjælpsøgende, der nu kunde nøjes med at henvende sig eet Sted, hvor man kunde overse alle Muligheder for Hjælp, og det var ogsaa en Fordel, at Centralisationen satte en Bremse paa de tidligere saa hyppige Dobbeltforsørgelser, hvor Vekselspillet gik mellem Hjælpekasser og andre sociale Institutioner.

En Ting til synes jeg jeg har Pligt til at sige. Selv om det ikke er populært at sige det, saa er det rigtigt at sige det. Der er fra bestemt Side sat i Gang en Agitation mod Socialkontorerne, der næsten lader formode, at alle de Mennesker, som har med Socialkontorerne at gøre, f. Eks. her i København, er Folk, som notorisk er indstillet paa Uhfølighed og sjofel Behandling af Publikum o. s. v. Jeg har ikke blot ved denne Lejlighed, men tidligere interesseret mig for dette Problem, og jeg finder, at det er fuldkommen uretfærdigt at angribe den Gruppe Arbejdere og Funktionærer, det drejer sig om, og fremkalde et saadant Indtryk. Jeg skal tilføje, at man fra den kommunale Ledelses Side sætter alt ind paa, at de 3 000 Arbejdere, som Magistratens 3die Afdeling beskæftiger, er Folk, der har Forudsætninger, saa vidt de da kan skabes, for at passe netop det specielle Arbejde. De Mennesker, der beskæftiges paa Socialkontorerne, har 6 Aars Uddannelse; de har en Uddannelse, hvor de har lært Hfølighed og anstændig Opførsel foruden alle de Love og Regler, de skal fortolke, og jeg ved, at Kommunalbestyrelsen lægger uhyre Vægt paa, at det paagældende Personale udviser forsigtig Adfærd og høffig og imødekommende Adfærd over for det Klientel, de har med at gøre.

Men det kan ikke være uberettiget ogsaa til Forsvar for de Mennesker, der har dette Arbejde, at føje til, at det Klientel, de har med at gøre, ikke altid er lige let. Det er jo heldigvis ikke saadan, at ethvert Menneske, der kommer paa Socialkontorerne, er Kværlant eller noget i den Retning, tværtimod, de ^{9/10} af alle Ekspeditionerne gaar regelret og uden Vanskeligheder af den Grund; men der er mange vanskelige Tilfælde, hvor den paagældende, som skal ekspedere en Sag, ikke alene skal kende den paagældende Lovs

Udlægning og Fortolkning, men tillige skal være noget i Retning af en Psykolog og en Pædagog for at kunne fredeligt ud af det. Det er endog ikke altid, at man ved saadanne Ekspeditioner nøjes med at udveksle stærke Ord med de paagældende, det er undertiden Blækhus og andre Midler, der tages i Anvendelse ved Meningsudvekslingen.

Jeg synes, det trænger til at blive sagt, fordi det er, ligesom man ved den Diskussion, der — ikke i Dag — har været ført om disse Ting, faktisk er ved at skabe en Stemning her i Landet, og det er mig helt ubegribeligt, at Arbejderrepræsentanter og Repræsentanter for det kommunistiske Parti blankt gaar ind paa alle Argumenter imod og accepterer alle Angreb paa Socialkontorerne Foranstaltninger. Derfor synes jeg, jeg maa nævne det gode, der efter min Mening med Føje kan siges om de Mennesker, der har med Tingene at gøre. At mange, som kommer paa Socialkontorerne, er utilfredse med de Ydelser, der faktisk præsteres, og af den Grund skælder den paagældende Ekspedient ud, forstaar man, men det er da ikke Ekspedientens Fejl, det er, fordi de Sæts, som ligger til Grund for Udbetalingen, efter den paagældendes Mening er for lave.

Nu hævder man, at det vil være rimeligt at gennemføre en Ordning, efter hvilken den sociale Hjælp til de værnepligtige er skilt ud fra Socialkontorerne. Min personlige Mening om det kan jeg lettest udtrykke paa den Maade, at jeg ogsaa finder det rimeligt, at man ved Opbygningen af den nye Forsvarsordning, der skal komme, tager de frugtbare Tanker og Midler i Anvendelse, der har vist sig saa udmærkede i Sverige i den Periode, vi nu har bag os, og jeg har ikke Spor imod, at man søger noget saadant overført her til Danmark. Men paa nuværende Tidspunkt tror jeg ikke, der hverken kan eller skal ske Ændringer. Og jeg er, som jeg indledede med at sige det, bange for varige Ændringer med Hensyn til at skille det ene Klientel efter det andet ud fra Socialkontorerne. Saa snart man accepterer den Tankegang, at det for nogen Medborger er noget nedværdigende at gaa til Socialkontorerne, har vi splintret noget af det mest værdifulde, vi fik ved Socialreformen 1933. Hvorfor skal saa ikke det ene og saa det andet Klientel af dem, der kommer og faar Særforsorg paa Socialkontorerne, skilles ud? Naar man sidder og har Modtagelse, kender man snart til adskilligt af den Slags, man faar Besøg af alle mulige. En kommer op til mig og siger: Jeg er kronisk syg, en anden ønsker fortsat Sygehjælp,